

като тръгвалъ отъ Търново, и горко оплаквалъ участъ-тъ на своето мило отечество! . . . Но той тръгналъ съ върволицата на другитѣ изгонени свои сограждани „*ишикомъ*“, като се опиралъ само на своята тоежка. Историцитѣ разказватъ, че въ тая жялостна отистина минута, се представляваше едно зрѣлище, което можеше да изтиска сълзи даже и отъ каманитѣ на градъ-тъ Търново въ тия злочести и черни минути: дѣцата плачешкомъ цѣлуваха своитѣ родители, и родителитѣ тѣхъ; майкитѣ и сестритѣ ъмъ проливаха тоже горчиви сълзи, като се цѣлуваха и за *последенъ ижтъ* се прощаваха съ своитѣ бѣдни сжпрузи и братія: тая *жива раздяла* между най милитѣ чловѣчески сжщества, е была дѣйствително сжрдцераздирателна!! . Като си въобрази само чловѣкъ тия злочести минути, и като си представи най жялостното положеніе, въ което се е намиралъ. Патріархъ Евтимій и другитѣ му сжграждани, *космитѣ му настрахvatъ, и го хващатѣ студени тръжики*. . . . Въ тия злочести минути, женитѣ падали предъ нозетѣ на Патріарха Евтимія, гуждали долу на земята дѣцата си предъ него, цѣлували му ржцетѣ, и го називавали свой отецъ; съ тѣхъ се присъединявали и много други страдалци, но веуе! Патріархъ Евтимій былъ принуденъ да тръгни. Много благополучни се считяли оне, които сж могли да цѣлунатъ поне скуть-тъ на дрѣхата му, други пжкъ изтръгвали трѣватж на онова мѣсто, дѣто стоялъ Негово Блаженство. Патріархъ Евтимій едвамъ можялъ да се удържи, и най сетнѣ тръгналъ... Многобройнитѣ жени съ злочеститѣ си дѣчица, що останжли тукъ въ Търново, и други присжтствующи граждани, приѣмвали отъ далечъ, съ горчиви сълзи на очи, последнѣето благословеніе на любимія свой доблестенъ святій Духовенъ Отецъ. Патріарху Евтимію впрочемъ се много нажялило и за това Негово Блаженство се спрялъ; жарко сжвѣтовалъ своето Духовно стадо; *за да постоянствува, и да се въздржся съ Християнската вѣра*; колѣничилъ на земята, издигнжлъ ржцетѣ си кжмъ небето, и се горѣщо молилъ Богу: „за да избави мѣлото Му Духовно стадо отъ злочестинитѣ, които сж го сполѣтяли!!“